

Ο κόσμος φτιάχνεται με την προσευχή!

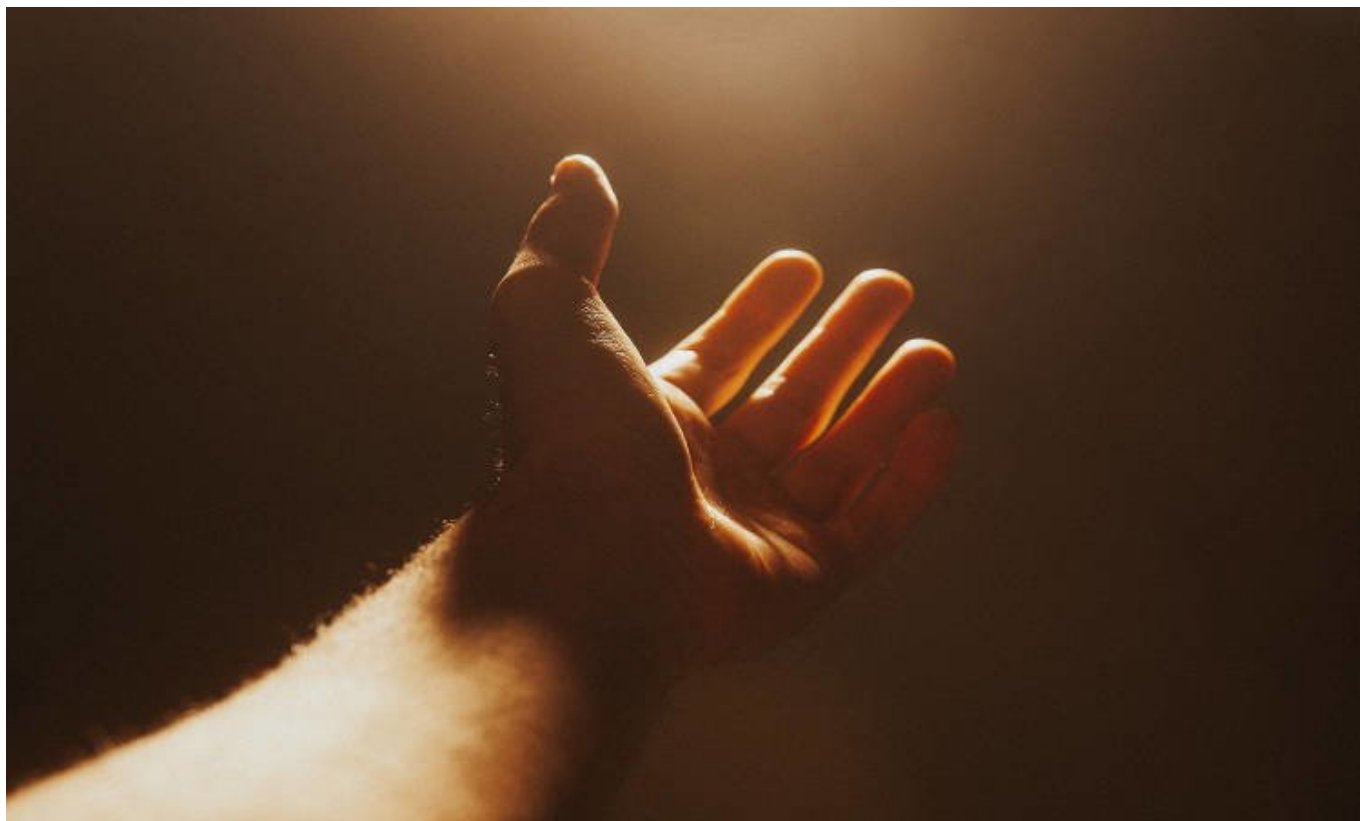
[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

«Η προσευχή ως προς την ενέργειά της είναι σύσταση και διατήρηση του κόσμου και συμφιλίωση με τον Θεό» (άγιος Ιωάννης της Κλίμακος)

Παρατηρούμε τον κόσμο στον οποίο ζούμε και διαπιστώνουμε ότι καλούμαστε να προσαρμοστούμε σ' αυτόν, για να προχωρήσουμε. Αν δεν το θελήσουμε, ο κόσμος μας αποβάλλει. Αισθανόμαστε μοναξιά. Η πίστη είναι ένα όπλο να αντέξουμε σ' αυτήν την οδό, καθώς ο χριστιανός έχει την εντύπωση ότι η κλήση του είναι να απορρίψει τον κόσμο στον οποίο ζει και να ακολουθήσει την οδό του κόσμου του Θεού. Το παράδοξο βέβαια είναι ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος, όχι για να απορρίψει αυτόν τον κόσμο- πώς θα μπορούσε άλλωστε, αφού είναι δημιουργημά Του-, αλλά για να τον ανανοηματοδοτήσει, να τον καταστήσει «κόσμο», κόσμημα, διώχνοντας την φθορά και τον θάνατο που ελλοχεύει σε κάθε πτυχή του, ακόμη κι αν βαφτίζεται «ζωή».

Κυρίως οι μεγαλύτεροι περνούμε μία παρατεταμένη εφηβεία εν σχέσει με τον κόσμο. Οι νεώτεροι έχουν αποδεχτεί ότι είναι παιδιά του. Χρησιμοποιούν τα gadget του, ζούνε στο Διαδίκτυο, θεωρούν φυσιολογικό να μην ανήκουν και να μην δένονται σε σχέσεις παραδοσιακές, έχουν αποδεχτεί τα μοντέρνα μηνύματα της διαφορετικότητας, και μένει συνήθως ένας υπόκωφος θυμός που εκφράζεται όταν διαπιστώνουν ότι στον τόπο που ζούνε δεν είναι εύκολο να πετύχουν, να εργαστούν με αξιοπρέπεια, να έχουν προοπτικές, αλλά αυτό δεν το αποδίδουν στο κοσμικό πρότυπο, παρά το προσωποποιούν στους ξένους που έρχονται να πάρουν θέση ανάμεσά τους, «αλλοιώνοντας» μία ομοιογένεια για την οποία στην πράξη κανείς δεν παλεύει. Οι μεγαλύτεροι όμως, ενώ έχουμε προσαρμοστεί και χρησιμοποιούμε τα μέσα του κόσμου εξίσου με τους νεώτερους, γκρινιάζουμε, διαμαρτυρόμαστε, έχουμε οργή και απόρριψη. Φαντασιωνόμαστε ότι το να είμαστε χριστιανοί σημαίνει να απορρίψουμε, να αντισταθούμε στα κοσμικά πρότυπα, για να κρατήσουμε την ταυτότητά μας αδιαλώβητη. Το κοσμικό πρότυπο όμως, το οποίο κληθήκαμε να απορρίψουμε, είναι η αμαρτία και τα παρακλάδια της και όχι ο κόσμος συνολικά, ούτε καν ο πολιτισμός μας, καθώς ο χρόνος που μας δόθηκε από τον Θεό είναι στο νυν του και δεν θα σωθούμε σε ένα φαντασικό χθες.

Η παράδοση της Εκκλησίας μας ζητά από εμάς να επανασυστήσουμε τον κόσμο στον αληθινό του προορισμό, που είναι η βασιλεία του Θεού. Κι αυτό μπορεί να γίνει μέσω της προσευχής. Η προσευχή έχει τρεις διαστάσεις που δείχνουν γιατί

υπάρχουμε. Η πρώτη είναι η ευχαριστία στον Θεό για το ότι ζούμε, για όσα ζούμε, καλά και δυσάρεστα, για όσους μας έχει φέρει στην ζωή μας, κυρίως όμως για το ότι μας αγαπά. Η δεύτερη είναι η εξομολόγηση των αμαρτιών μας, τις οποίες σήμερα τις έχουμε θέσει στο περιθώριο ως δήθεν ενοχές του χθες. Η εξομολόγηση δείχνει ότι παλεύουμε να δούμε τα μέτρα μας και ότι ο κόσμος φτιάχνεται από όποιον πορεύεται με ταπείνωση και επίγνωση. Η τρίτη είναι η παράκληση για τους άλλους και, γιατί όχι, για τον εαυτό μας. Μέσα από την προσευχή ερχόμαστε σε κοινωνία αγάπης. Βλέπουμε τι έχουν ανάγκη οι άλλοι και μαζί τους κι εμείς. Και ο κόσμος ξαναφτιάχνεται μέσα από την αγάπη.

Κάθε στιγμή λοιπόν είναι αρχή να συγκροτήσουμε με την προσευχή τον κόσμο, διά της συμφιλίωσης με τον Θεό, της εύρεσης των ορίων μας και της αγάπης.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3xiaLBX>